Στις 12 Φεβρουαρίου 1903 το βουλγαρικό υπουργικό συμβούλιο αποφάσισε να κλείσει τα γραφεία των δύο μακεδονικών κομιτάτων στη Σόφια καθώς και των περιφερειακών οργανώσεών τους. Ήδη είχαν συλληφθεί οι **Μιχαϊλόφσκι** και **Τσόντσεφ**, ενώ την ίδια τύχη είχαν οι **Πέτρωφ** και **Στανίτσεφ** του αντίπαλου κομιτάτου του Σαράφωφ ο οποίος είχε εγκαταλείψει τη χώρα. Στις 18 Φεβρουαρίου συνελήφθη ο **Γιαγκώ φ**. Λίγο αργότερα ενισχύθηκαν οι φρουρές στα σύνορα με την αποστολή και έφιππης χωροφυλακής.

Οι λόγοι που οδήγησαν στη λήψη όλων αυτών των μέτρων ήταν η στρατιωτική προπαρασκευή της Τουρκίας και η γνώση ότι η Ρωσία και η Αυστρία ήταν έτοιμες να δώσουν στην Πύλη το ελεύθερο για να λάβει αυστηρά μέτρα με αντάλλαγμα μια δέσμευση για την εφαρμογή του προγράμματος των μεταρρυθμίσεων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η δράση των κομιτάτων συνεχίστηκε σχεδόν αμείωτη και, από τις αρχές Μαρτίου, στις παραμεθόριες περιοχές εξοπλίζονταν περισσότερα σώματα από ποτέ. Πολλά από αυτά πέρασαν τα σύνορα τον Μάρτιο, ενώ ακολούθησαν άλλα τον Απρίλιο. Είναι πιθανό ότι σε όλη τη διάρκεια του έτους 2-3.000 ένοπλοι πέρασαν τα σύνορα.

Στα μέσα Μαΐου η κυβέρνηση Ντάνεφ υπέβαλε την παραίτησή της και τη διαδέχτηκε άλλη με επικεφαλής τον στρατηγό Λ. Πετρώφ η οποία υποχρεώθηκε να στηριχθεί σε σταμπουλοφικούς για να σχηματίσει κυβέρνηση. Η νέα κυβέρνηση υποστήριζε την παλιά πολιτική φιλίας με τους Τούρκους προσδοκώντας σε αντάλλαγμα παραχωρήσεις με τη μορφή επισκοπών και νέων σχολείων στη Μακεδονία

Έστειλε για συνομιλίες στην Κωνσταντινούπολη τον Νάτσοβιτς, ο οποίος πρότεινε στον σουλτάνο ένα είδος αυτοδιοίκησης της Μακεδονίας. Η αποστολή Νάτσουβιτς απέτυχε και καθώς περνούσε ο χρόνος και αυξανόταν η ένταση στο εσωτερικό της Μακεδονίας, οι τουρκοβουλγαρικές σχέσεις επιδεινώθηκαν.

Στην Κωνσταντινούπολη επικρατούσε η γνώμη ότι ήταν προτιμότερος ένας πόλεμος με τη Βουλγαρία παρά ο αργός θάνατος της αυτοκρατορίας. Η Πύλη όμως φοβούμενη τη Ρωσία αρκούνταν να διατηρεί μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις στα σύνορα με τη Βουλγαρία παρόλα τα εσωτερικά προβλήματα που αντιμετώπιζε.

Μέχρι τα μέσα Ιουλίου είχε παρατηρηθεί κάποια ύφεση αλλά η εξέγερση του Ίλιντεν επιδείνωσε την κατάσταση.

Παρά τις προσφορές των Τούρκων να προχωρήσουν σε αποστράτευση μέρους των δυνάμεών τους, στις 26 Οκτωβρίου η βουλγαρική κυβέρνηση διέταξε επιστράτευση. Η ενέργεια αυτή έγινε ίσως για εσωτερική κατανάλωση ενόψει των προσεχών εκλογών.